

[Kofod-Svendsen]

vil jeg gerne understrege, ligesom flere andre har gjort, at de private organisationers arbejde og ikke mindst de kirkelige organisationer har gjort en kolossal vigtig indsats. Derfor er det en meget vigtig del af den sociale indsats, at man giver dem bedre mulighed for en aktiv opsøgende virksomhed. Det betyder ikke, at stat og kommune kan friholdes for ansvar. Begge, både de offentlige og de private, har en indsats at gøre. Men netop når man kender de private organisationers resultater, bør deres mulighed styrkes. Det er det første, som jeg mener skal understreges.

Det næste er, at jeg mener, vi skal skærpe efterforskningen og sanktionerne over for prostitutionens bagmænd. Det er nu engang sådan, at der er nogle, der tjener på andre. Hvor meget, kan være lidt vanskeligt at sige. I rapporten om prostitution, penge og kærlighed under titlen »Baggader« siges det på side 277, at man regner med, at omsætningen i den danske prostitution er ca. 500 mio. kr. om året, og man siger, at det efter al sandsynlighed er et minimumsbeløb.

Så der er altså mange eksempler på, at der er nogle, som groft udnytter andre på den ene eller den anden måde, og det er rigtigt, som også justitsministeren var inde på i sin redegørelse, at vi har en lovgivning, som kriminaliserer rufferi og alfonseri – det er straffelovens §§ 228 og 229 – men jeg tror, der er behov for, at man skærper denne efterforskning, for her er der virkelig tale om, at man på en kynisk måde tjener på andre.

I den forbindelse er jeg meget enig i det, to tidligere ordførere har været inde på: udnyttelsen, som danskere deltager i, af piger fra den tredje verden. Thai pigerne er nævnt – vi kunne også nævne andre piger. Jeg har FN-rapporten fra Madrid – fra marts 1986 – som indeholder flere tankevækkende redegørelser om den, man kunne kalde det neokolonialisme, som er vokset frem. Der tales om en grov, kynisk udnyttelse. Her mener jeg ikke vi hårdt nok kan straffe dem, der kynisk vil udnytte andre mennesker for at tjene penge på dem.

Så kommer spørgsmålet om annoncering med seksuelle ydelser, hvor vi har hørt en række talere vende sig imod det. Her kan man så igen sige: Hvordan er forholdet i de andre nordiske lande? Det er jo en kendsgerning, at de andre nordiske lande har en anden lovgivning end Danmark.

Så var der en ordfører, der var inde på, at fantasien skaber forskellige omgængelsesmuligheder. Ja, men det ændrer bare ikke den kendsgerning, at de forskellige rapporter fastslår, at prostitution er væsentlig mere udbredt i Danmark end i de andre nordiske lande, og man mener, at den meget liberale annoncepraksis i Danmark er en af årsagerne til det.

Vi er mange her, som med glæde taler om det nordiske samarbejde. Hvorfor kan vi ikke på dette område lade os inspirere af de erfaringer, man har gjort i Norge og Sverige? Jeg siger ikke, at alle problemer ville være løst, hvis man indførte regler som de norske og svenske. Men mener man, at man bør begrænse prostitution, hvorfor er det så så forfærdeligt, at man vil forbyde annoncering med seksuelle ydelser, når dette har vist sig at give resultater?

Vi har på andre områder, herunder når det gælder reklame for f.eks. spiritus og tobak, gennemført nogle restriktioner i Danmarks Radio og i TV 2. Hvorfor kan man så ikke her også udtrykke sin holdning ved at sige: Nej, vi ønsker ikke, at der er nogle, der skal tjene på andre, for det er igen det, der er spørgsmålet. Det er her, jeg mener vi bør sætte ind.

Det fjerde punkt, jeg vil understrege, er forskningen. Jeg har en tankevækkende rapport om situationen i Sverige, hvor man i begyndelsen af 1970'erne oplevede en vækst i prostitutionens omfang. Så satte man ind med øget information, satte nogle forskningsprojekter i gang, og i slutningen af 1970'erne var omfanget af prostitutionen væsentligt formindsket. Bordelvirksomheden er nedsat med 60 pct., og sexklubprostitutionen er gået ned med 80 pct. ifølge denne rapport fra 1988 udarbejdet af Svend Axel Månsson.

Det viser altså, at hvis man er parat til at sætte ind først og fremmest med information, med en social indsats, og også tør vise den holdning, at man mener, at prostitution er et onde, som bringer især helt unge piger og drenge i en meget, meget vanskelig situation, så viser altså ikke mindst de svenske erfaringer, at man gennem en målrettet indsats kan vende en stigende kurve til en nedadgående.

Der er endnu en rapport, som jeg også vil henvise til: »Prostitutionsliv« fra 1988. Det er en helt ny rapport af Susanne van Deurs Henriksen, hvor hun netop efterlyser flere forskningsprojekter og siger: